

Benedykt XVI

Wspólnoty chrześcijańskie winny
akceptować i wspierać każdego
człowieka : rozważanie przed
modlitwą "Anioł Pański" : (Palermo, 3
października 2010 r.)

Salvatoris Mater 13/3/4, 347-348

2011

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

Pod Jej opieką znajduje schronienie cała ludzkość

Dziś, w uroczystość Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny, świętujemy przejście z życia ziemskiego do szczęścia niebieskiego Tej, która zrodziła w ciele i przyjęła w wierze Pana Życia. Kościół od samych początków swego pielgrzymowania otacza czcią Maryję Dziewicę, i już począwszy od IV w. pojawiają się święta maryjne: niektóre z nich wysławiają rolę Dziewicy w dziejach zbawienia, w innych upamiętniane są najważniejsze wydarzenia z Jej życia ziemskiego. Znaczenie dzisiejszego święta zawiera się w końcowych słowach formuły dogmatu ogłoszonego przez czcigodnego Piusa XII 1 listopada 1950 r. – w tym roku przypada 60. rocznica jego ogłoszenia – «Niepokalana Matka Boga, Maryja zawsze Dziewica, po zakończeniu ziemskiego życia z duszą i ciałem została wzięta do chwały niebieskiej» (konst. ap. *Munificentissimus Deus*, AAS 42 [1950], 770).

Artyści wszystkich epok, ozdabiając kościoły i sanktuaria, w malarstwie i rzeźbie wyrażali świętość Matki Pana. Poeci, pisarze i muzycy oddawali cześć Dziewicy w hymnach i pieśniach liturgicznych. Od Wschodu po Zachód Cała Święta przyzywana jest – jako Matka Niebieska, która trzyma na ręku Syna Bożego i pod której opieką znajduje schronienie cała ludzkość – w bardzo starej modlitwie: «Pod Twoją obronę uciekamy się, Święta Boża Rodzicielko, naszymi prośbami racz nie gardzić w potrzebach naszych; ale od wszelakich złych przygód racz nas zawsze wybawiać, Panno chwalebna i błogosławiona».

A w Ewangelii czytanej w dzisiejszą uroczystość św. Łukasz pisze o wypełnieniu się zbawienia za pośrednictwem Dziewicy Maryi. Ona, w której łonie Wszemchnocny stał się małym dzieckiem, po zwiastowaniu anioła natychmiast udaje się pośpiesznie do swej krewnej Elżbiety, aby zanieść jej Zbawiciela świata. I rzeczywiście, «gdy Elżbieta usłyszała pozdrowienie Maryi, poruszyło się dzieciątko w jej łonie, a Duch Święty nappełnił Elżbietę» (Łk 1, 41); rozpoznała Matkę Boga w Tej, «która uwierzyła, że spełnią się słowa powiedziane Jej od Pana» (Łk 1, 45). Obydwie kobiety, które oczekiwały spełnienia się Bożych obietnic, zaznają teraz radości z przyścia królestwa Bożego, radości zbawienia.

Drodzy bracia i siostry, zawierzmy się Tej, która – jak stwierdza sługa Boży Paweł VI – «wzięta do nieba, nie przestaje pełnić swej wstawienniczej i zbawczej misji» (adhort. Ap. *Marialis cultus*, 18, AAS 66 [1974], 130). Do Niej, Przewodniczki apostołów, Podpory męczenników, Światłości świętych, skierujmy naszą modlitwę, prosząc Ją, by nam towarzyszyła w tym ziemskim życiu, by pomagała nam patrzeć ku niebu i by pewnego dnia przyjęła nas u swego Syna Jezusa.

¹⁸ „L'Osservatore Romano” 31(2010) nr 10, 49.

Budujmy w świecie cywilizację miłości

Ósmego dnia po uroczystości Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny liturgia zachęca nas do oddawania Jej czci jako «Królowej». Kontemplujemy Matkę Chrystusa jako Tę, która została ukoronowana przez swego Syna, a zatem złączona z Jego królestwem powszechnym – tak przedstawiana jest na licznych mozaikach i obrazach. Również to wspomnienie w bieżącym roku przypada w niedzielę, dzięki czemu przydaje mu blasku Słowo Boże i cotygodniowa celebrowanie Paschy. Wizerunek Najświętszej Maryi Panny Królowej szczególnie wyraźnie wylania się z dzisiejszej Ewangelii, gdy Jezus stwierdza: «Tak oto są ostatni, którzy będą pierwszymi, i są pierwsi, którzy będą ostatnimi» (Łk 13, 30). Są to typowe dla Chrystusa słowa, przytaczane wielokrotnie przez ewangelistów – także w podobnych sformułowaniach – albowiem wyraźnie odzwierciedlają temat często pojawiający się w Jego profetycznym nauczaniu. Matka Boża jest doskonałym przykładem tej prawdy ewangelicznej, a mianowicie, że Bóg unia wyniosłych i możliwych tego świata, a wywyższa pokornych (por. Łk 1, 52).

Skromna i prosta dziewczyna z Nazaretu została Królową świata! Jest to jeden z cudów, które objawiają serce Boga. Oczywiście królewskość Maryi jest całkowicie związana z królewskością Chrystusa: On jest Panem, którego po upokorzeniu, jakim była śmierć na krzyżu, Ojciec wywyższył ponad wszelkie stworzenie niebieskie, ziemskie i podziemne (por. Flp 2, 9-11). Ze względu na zamysł łaski Niepokalana Matka została w pełni złączona z tajemnicą Syna: z Jego wcieleniem; z Jego życiem ziemskim, najpierw w ukryciu w Nazarecie, a później widocznym w misji mesjańskiej; z Jego męką i śmiercią; i wreszcie z chwałą zmartwychwstania i wniebowstąpienia. Matka podzieliła z Synem nie tylko ludzkie aspekty tej tajemnicy, lecz – dzięki działaniu w Niej Ducha Świętego – także głęboki zamysł, wolę Boga, przez co całe Jej życie, ubogie i pokorne, zostało wywyższone, przemienione, uwielbione, po przejściu przez «ciasne drzwi», którymi jest sam Jezus (por. Łk 13, 24). Tak, Maryja jako pierwsza przeszła «drogę» otwartą przez Chrystusa, prowadzącą do królestwa Bożego, drogę dostępną dla pokornych, dla tych, którzy ufają Słowu Bożemu i według niego starają się żyć.

W dziejach miast i ludów ewangelizowanych przez orędzie chrześcijańskie istnieją niezliczone świadectwa publicznej czci oddawanej królewskości Dziewicy Maryi, w niektórych przypadkach nawet zinstytucjonalizowanej. A dzisiaj jako synowie Kościoła pragniemy przede wszystkim raz jeszcze wyrazić nasze nabożeństwo do Tej, którą Jezus nam zostawił jako Matkę i Królową. Zawierzajmy Jej wstawiennictwu codzienną modlitwę o pokój, zwłaszcza tam, gdzie najsilniej dochodzi do głosu absurdałna logika przemocy; aby wszyscy ludzie przekonali się, że na tym świecie musimy pomagać sobie jedni drugim jak bracia, by budować cywilizację miłości. *Maria, Regina pacis, ora pro nobis!* (Maryjo, Królowo Pokoju, módl się za nami!)

¹⁹ „L'Osservatore Romano” 31(2010) nr 10, 50.